

A FONTS

El món local ha impulsat la solidaritat amb Ucraïna en un any de guerra pàgs 8 i 9

ENTREVISTA

Nando Cruz: "Els macrofestivals dins d'una metròpoli són una cosa insòlita" pàgs 10 i 11

línialescorts ^{17 anys}

30/12/2022 · Núm. 260 · linialescorts.cat

Foto: Aj. de Barcelona

2023

Publiquem un número especial amb alguns dels millors continguts de l'any

LLENGUA pàg 6

Objectiu: potenciar el català entre els joves, que cada vegada el parlen menys

VIOLÈNCIA SEXUAL pàg 7

Després de l'agressió: les dificultats de denunciar una violació

RACISME pàg 14

"Quan vull llogar un pis i veuen que soc del Marroc em diuen que no"

A CATALUNYA HI HA DUES TRADICIONS

EL CAGANER

I ANAR AL TEATRE

AQUESTES FESTES

TRIA TEATRE

i regala emocions

WWW.TRIATEATRE.CAT

TTTTC ADECA
TTT Empreses
TT de Teatre
TT de Catalunya

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de Barcelona

amic
ficcions
L'AVENTURA DE CREAR HISTORIES

15a EDICIÓ

FEM DE L'ESCRITURA UN JOC...

Si ets alumne de 3r o 4t d'ESO, Batx. o CFGM.
Inscriu-te fins al 31 de gener de 2023 a:

www.amicficcions.cat

Participa i guanya!

PlayStations iPhones iPads
Llibre electrònic Auriculars sense fils

Organitza: **amic** associació d'activitats i iniciatives comunicació

Amb el suport de: **Generalitat de Catalunya Departament de Cultura**

CONSELLERIA D'EDUCACIÓ I FORMACIÓ PROFESSIONAL
UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
DIRECCIÓ GENERAL DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA

Amb la col·laboració de: **GENERALITAT VALENCIANA** **INSTITUT VALENCIÀ DE TURISME**
EDITORIAL REDIUM **FUNDACIÓ CARULLA**

Hotels que són autèntiques joies
Coneix l'Especialització Monument

B^{HH} Gremi d'Hotels de Barcelona

Ajuntament de Barcelona

La Casa dels Barris

espai línia

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

Entrada lliure
9:00h a 20:00h de dilluns a dijous
9:00h a 14:00h els divendres

Publicat el 20 de desembre del 2022

L'interior del bar La cuina del papi, al Camp de l'Arpa. Foto: Línia

“Aquests sí que són estrelles”

» La bona cuina tradicional a bon preu encara existeix a la ciutat de l'Estat amb més estrelles Michelin
» És el que defensa Alberto García Moyano, l'advocat que hi ha rere el perfil En Ocasiones Veo Bares

Anna Utiel
BARCELONA

Barcelona és la ciutat de l'Estat amb més estrelles Michelin. La capital catalana ha aconseguit superar Madrid en la guia de 2023, presentada el 22 de novembre a Toledo. A més, amb l'ascens de Cocina Hermanos Torres, ha passat a tenir tres restaurants amb tres estrelles, la màxima distinció possible. Així doncs, una cosa queda ben clara: si la butxaca t'ho permet, a Barcelona pots menjar com un rei. Ara bé, quines opcions hi ha a preus més assequibles?

Sembla que, en aquest sentit, hi ha un pessimisme generalitzat. Només cal recordar les dures paraules del cuiner Marc Ri-

bas fa uns dies a *Catalunya Ràdio*: “Barcelona s'ha mort gastronòmicament”. Però hi ha qui està disposat a trencar aquesta visió negativa. Això passa per passejar pels barris, parlar amb els veïns i, sobretot, entrar als locals “de tota la vida”.

Ho fa amb gust Alberto García Moyano, l'advocat que hi ha darrere del perfil d'*En Ocasiones Veo Bares* a les xarxes socials, que s'ha convertit en tot un expert de la restauració de Barcelona i més enllà. A través de publicacions a Twitter, Instagram i Facebook, i de recomanacions a la secció *Menú del dia* d'*El Periódico*, fa difusió de bars i restaurants que són petites joies. A més, predica amb l'exemple com a copropietari del Bar Bodega Carol (Sant Martí) i de Sants Es Crema (Sants-Montjuïc).

RESISTIR A LA UNIFORMITZACIÓ
El mèrit d'aquests negocis és mantenir l'autenticitat quan la tendència és la “uniformització”, tal com diu García Moyano. És a dir, continuar oferint escudella i fricandó enmig de tantes torrades d'alvocat, tartars i tatakis.

Des que es va convertir en un rastrejador d'establiments que valen la pena, García Moyano assegura que s'ha sorprès gratament. “Trobo més llocs dels que em pensava. Se m'acumula la feina”, admet, satisfet. En una llarga llista de recomanacions, hi ha des del mític Gelida (Eixample) fins al relativament nou El Cullerot de Sants (Sants-Montjuïc), inaugurat per una parella jove que funciona com si portés anys al negoci.

Tot i els rajos d'esperança, el creador d'*En Ocasiones Veo Bares* reconeix que el nivell gastro-

nòmic de Barcelona ha fet passos enrere en les últimes dècades. “Sobretot s'ha perdut originalitat, més que qualitat. Ens hem tornat grisos i uniformes”, lamenta.

A parer seu, s'ha estès un tipus de restauració que es basa en un estudi de mercat i ofereix qualsevol cosa que estigui de moda. “Aquesta visió mercantilista fa que cada vegada hi hagi menys diferències entre locals: molts tenen gairebé la mateixa carta i la mateixa decoració, i te'ls podries trobar a qualsevol ciutat europea”, diu.

LA FEINA BEN FETA

Entres un dimarts a mig matí, quan per a alguns és l'hora del *brunch*, a La cuina del papi (Sant Martí) i et trobes uns amants dels esmorzars de forquilla assaborint unes mandonguilles amb sípia. I saps que l'has encertat. Potser és

per això que l'establiment de la família Grau –al rètol, per cert, hi continua dient Ca'l Grau– és un dels exemples que li venen al cap a García Moyano quan parla de fer les coses bé.

Al capdavant d'aquest negoci amb gairebé quaranta anys d'història ara hi ha la filla de l'Antonio, l'Alba, que es va formar en alta cuina a l'Escola d'Hostaleria de Sant Ignasi, dels Jesuïtes de Sarrià. Alba Grau ha treballat a restaurants com el Disfrutar, que té dues estrelles Michelin, però, quan el seu pare ho va necessitar, no va dubtar a tornar a casa. Un gest que li agraeix enormement l'Antonio, però també els clients. Com un dels que gaudia de les mandonguilles, gran defensor dels bars i restaurants de barri, que abans de marxar exclama: “Aquests sí que són estrelles!”

Segueix-nos a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

Els enemics dels drets LGTBI

» L'auge de l'extrema dreta, el poder d'entitats com Hazte Oír i les xarxes socials són una amenaça real
 » El Dia Internacional contra l'Homofòbia, la Transfòbia i la Bifòbia arriba mentre segueixen les agressions

Albert Alexandre
BARCELONA

Les agressions a persones bisexuals, trans, lesbianes, gais o intersexuals estan a l'ordre del dia. Sense anar més lluny, la matinalda de l'11 de maig quatre dones van denunciar una agressió a Badalona. Els fets es van produir una setmana abans de la celebració, aquest dimarts, del Dia Internacional contra l'Homofòbia, la Transfòbia i la Bifòbia. La data, que commemora el moment en què l'Organització Mundial de la Salut (OMS) va eliminar l'homosexualitat de la llista de malalties mentals, obliga a preguntar-se si en els darrers temps les agressions al col·lectiu LGTBI han anat a l'alça. L'OCH assenyala que, en la primera part de l'any 2022, les denúncies registrades per l'entitat han augmentat un 50%.

L'EXTREMA DRETA

Pensar en les agressions a lesbianes o trans com a fenòmens aïllats és un error. En realitat són la punta d'un iceberg. La part submergida són, per una banda, les actituds LGTBI-fòbiques que perviuen en la nostra cultura i, per l'altra, l'auge de l'extrema dreta.

“Creiem que el context sociopolític que estem vivint a l'Estat espanyol facilita les expressions de grupuscles afins a l'extrema dreta”, afirmen des de l'Observatori. En aquest sentit, cal parlar clarament de Vox, una formació que ha demostrat en comptades ocasions la seva opinió respecte al col·lectiu LGTBI. “A Espanya hem passat de donar pallisses a homosexuals a què ara tinguin una llei”, afirmava el diputat Iván Espinosa de los Monteros. “Si el meu fill és homosexual, preferiria no tenir nets”, deia la diputada Gábor Joya Verde. “El matrimoni és la unió entre un home i una dona”, considerava Santiago Abascal.

“És un fet que l'extrema dreta està guanyant poder, no només mediàtic sinó en institucions polítiques”, afirma Raül Ortega, del col·lectiu Crida LGTBI. Per a ell, però, és important entendre per què l'extrema dreta creix en “una

Publicat el
 31 de maig
 del 2022

L'any 2017 la Generalitat va multar el bus d'Hazte Oír. Foto: Àlex Recolons/ACN

massa que no és essencialment ni feixista, ni racista ni LGTBI-fòbica i que en la majoria de casos és de classe treballadora”.

PER SOTA DE VOX

La postura del partit polític verd no és ni de bon tros una ocurrència pròpia. De fet, el seu ideari beu d'organitzacions d'extrema dreta com HazteOír, una plataforma que ha finançat Vox i que està liderada per Ignacio Arsuaga. El passat 11 d'abril, HazteOír va començar una campanya a les xarxes contra Disney per “promoure l'agenda LGTBQ”. Segons un text del mateix Arsuaga, en la darrera pel·lícula de la companyia, Lightyear, es veu un petó entre dos homes. “L'escena té com a objectiu els teus fills i no amaga el pla d'adoctrinar-los”, afirma Arsuaga. Per a ell, tot ha estat orquestrat per l'esquerra per destruir els valors de la família.

A més, aquesta plataforma,

amb projecció internacional, té vinculacions amb entitats europees com One of Us o Political Network For Values, dues organitzacions d'ultradreta contràries a l'avortament, a l'eutanàsia i als drets de les persones LGTBI, en les quals hi ha, per exemple, l'exlíder del PP Jaime Mayor Oreja.

Per si això no fos prou, la plataforma Open Democracy ha assenyalat que HazteOír té vinculacions amb grups com El Yunque, una organització ultracatòlica i feixista de caràcter secret nascuda a Mèxic el 1950. Aquesta relació ha estat sobradament contrastada per mitjans de comunicació o Wikileaks.

Alhora, en els darrers temps aquest ideari viatja a través de les xarxes més populars i d'una manera més moderna. Creadors de contingut web com Roma Gallardo, amb 1,6 milions de seguidors, o Wall Street Wolverine, amb gairebé mig milió, tot i afir-

mar que no tenen problemes amb les persones homosexuals fan continguts en una clau totalment oposada. “Si s'estigmatitza la dona: escàndol. Si s'estigmatitza el col·lectiu LGTBI: escàndol. S'estigmatitza durant anys els homes blancs heterossexuals: ai, mira els mascles ofesos”. Es tracta d'un tuit en què el segon youtuber considera que els homes blancs estan oprimits. Wall Street Wolverine és un personatge que no ha amagat mai la seva afinitat amb Vox.

CALMA I RESISTÈNCIA

Certament, les denúncies d'agressions creixen, però potser hi ha explicacions més enllà de l'auge de l'extrema dreta. “Hi ha un augment dels discursos alarmistes sobre les agressions LGTBI-fòbiques, però no hi ha dades públiques per poder fer una anàlisi que ens indiqui si les agressions s'han incrementat”, diu Ortega.

Segons el de la Crida LGTBI, aquests discursos no tenen en compte “la visibilització cada vegada més gran del col·lectiu”. “Ara hi ha pobles on hi ha un grup de persones LGTBI, i això implica més agressions, però no perquè hagi augmentat l'LGTBI-fòbia, sinó perquè l'atenció mediàtica han crescut”, afirma.

A més, al seu parer, actualment hi ha més “mecanismes per denunciar i la gent s'atreveix més a fer-ho”. De fet, Cristian Carrer, coordinador de l'OCH, afirmava en una entrevista a La Xarxa que, després de les agressions al Somorrostro i l'assassinat d'un jove gai a Galícia, les denúncies van augmentar. Per tot això, Ortega considera que és important que el col·lectiu es planti. “No podem tornar als armaris ni renunciar a l'espai social que hem conquerit i que ara ens toca continuar defensant als carrers”, conclou.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Gerardo Santos (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 33380-2010

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

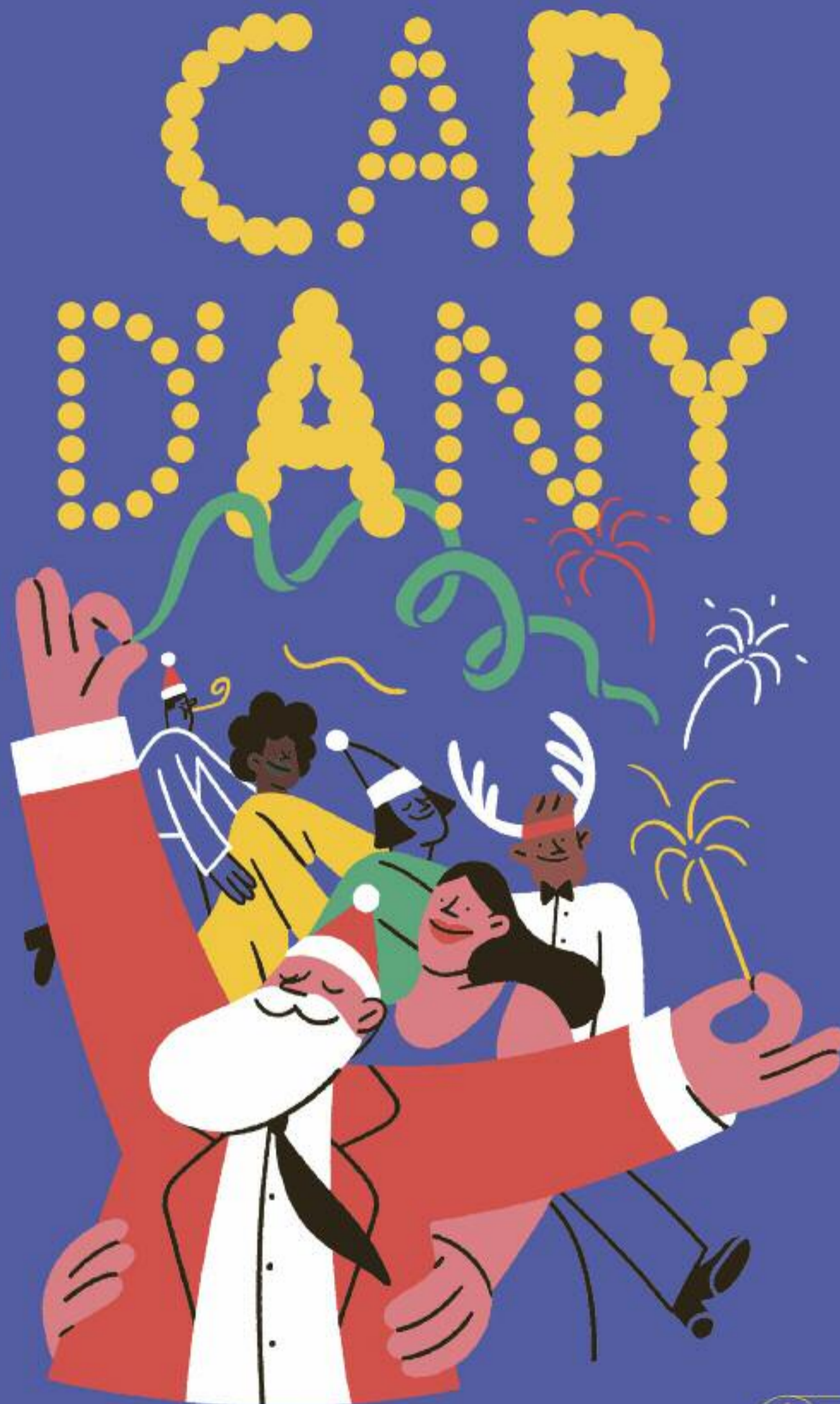
Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

El 31 de desembre, a partir de les 21.30 hores,
a l'Avinguda de la Reina Maria Cristina.

#BonNadalFamilia
barcelona.cat/nadal

Parlar català no està de moda

» L'Ajuntament impulsa mesures per millorar la situació del català a través d'un grup d'experts
 » Les últimes xifres mostren com l'ús del català entres els joves barcelonins continua caient

Guillem Francàs
BARCELONA

El debat entre els que diuen que el castellà està discriminat a Barcelona, i al conjunt de Catalunya, i els que diuen que el català està desapareixent a la ciutat continua a l'ordre del dia. La realitat, tal com mostren les dades, és que l'ús del català entre els joves de Barcelona continua caient. Només el 28,4% del jove el té com a llengua habitual, segons la darrera Enquesta de la Joventut, elaborada amb dades del 2020. El 2015, en canvi, la xifra era del 35,6%.

Analitzant la situació per districtes, a cap dels deu el català es posiciona com a llengua més parlada pels veïns d'entre 15 i 34 anys. Nou Barris és on l'ús de la llengua catalana entre els joves és més residual: només un 5,1% la fan servir de forma habitual. A l'altre extrem hi ha Sarrià-Sant Gervasi, on el 44,9% dels joves parlen el català habitualment. Però tampoc aquí el català s'imposa al castellà, idioma usual del 50,4% del jovent.

L'AJUNTAMENT REACCIONA

Conscient de la mala salut del català a la ciutat, l'Ajuntament està impulsant diverses mesures per posar-hi remei en col·laboració amb la Generalitat.

Els esforços s'estan centrant en el foment de la llengua entre els més joves. Tal com explica la sociòloga de la UAB i coordinadora de les accions que durà a terme el consistori, Marta Rovira, l'objectiu és "crear referents dels formats culturals amb què s'expressen els joves i que siguin en català". Algunes de les propostes són portar *influencers* catalanoparlants als instituts o

El català és la llengua minoritària entre els joves als deu districtes de Barcelona. Foto: Natàlia Segura/ACN

crear uns *Jocs Florals Digitals* amb concursos de mems o de vídeos de TikTok: "Ens hem d'adaptar al mercat".

La iniciativa del govern municipal, però, no només serà enfocada a aquest col·lectiu, sinó que s'està treballant en una proposta que toqui tots els àmbits i edats: esport, oci, ciència, empresa, turisme, etc. Per a fer-ho, l'Ajuntament ha creat un grup d'experts en diferents àmbits socials, a més de comptar amb diverses entitats, per fer un recull de propostes –com les ja mencionades– que es posaran en comú per decidir quines són les millors i "entrin al pacte de la llengua", afirma Rovira.

DIAGNÒSTIC DE LA SITUACIÓ

Més enllà de les mesures que puguin arribar, la realitat és que les dades de l'Enquesta de Joventut

situen el català com la llengua subordinada als districtes de Barcelona. Però, quina és la interpretació dels experts?

"Les dades indiquen que la situació del català és crítica, però no irreversible"

Rovira explica que les dades "s'han de contextualitzar" perquè els números parlen de la llengua més habitual: "No vol dir que les persones només utilitzin el castellà o el català". Continua dient que en el cas dels joves és molt habitual fluctuar d'una llengua a l'altra i que, per exemple, en el cas de la població major de 65 anys, hi ha un 30% que no fa servir el català. Teòricament, la generació de joves

és la que més competències té de català, però que no es reflecteix en l'ús habitual on domina el castellà. És aquesta la preocupació dels catalanoparlants.

En aquest sentit, Rovira afirma que "la situació és crítica, però no irreversible". I és que l'Enquesta de Joventut es va ampliar fins als 35 anys, provocant que hi hagi resultats que barregen perfils de joves molt diferents. Aquesta variació de perfils és la que desemboca en dades desfavorables pel català, ja que una persona migrada a Catalunya que faci dos anys que viu a Barcelona és probable que no tingui el català com a llengua habitual.

Per la seva banda, des de la Plataforma per la Llengua, afirmen que les dades són preocupants, però que no els sorprenen per l'evolució que havien tingut. El secretari de la Plataforma,

Francesc Marco, celebra que l'Ajuntament hagi pres mesures, però demana que siguin efectives: "És important que siguin conscients de la situació, però és clau que les apliquin de pressa". Marco afegeix que la col·laboració entre entitats i l'administració és vital i que ells "sempre" tindran "la mà estesa per treballar". Així i tot, remarca que les mesures que apliqui l'Ajuntament són complementàries a totes les iniciatives que la Plataforma ja fa temps que fa.

Marco conclou dient que el pla lingüístic ha d'actuar "amb màxima incidència" als districtes on les dades són més preocupants, però coincideix amb Rovira que la situació és reversible: "Abans buscàvem competència lingüística i ara que la tenim ens hem adonat que necessitem convertir el català en eina social".

Publicat el 15
de novembre
del 2022

ALUMINI - VIDRES
OBRES INTEGRALS
home homing

vidres • miralls
 claraboies • alumini

projectes integrals
 i execució d'obra

*Si ho pots somiar,
 nosaltres ho podem
 fer realitat*

cuinescat
Gremi de reformes
 d'interiors, cuines
 i banys de Catalunya

Padilla, 243 • 08013 Barcelona
 Tel. 93 881 77 06 • admin@home-homing.com
 www.home-homing.com
 • Magatzem: Ptge. Utset, 3

El camí després de la violació

» El documental 'Jo sí que et crec' repassa el tràngol que ve després de patir una agressió sexual
 » L'Ajuntament de Barcelona ha anunciat un nou servei d'atenció a la violència sexual de cara al 2024

Una pancarta en una manifestació del 25N que apareix al documental 'Jo sí que et crec'. Foto: Fora de Quadre

Anna Utiel
BARCELONA

Un conegut de la feina la va convidar a sopar per després agredir-la sexualment. Abans de deixar-la marxar, la va obligar a dutxar-se. Va haver d'anar a urgències per les ferides que l'agressió li havia provocat, però al centre on la van atendre es van limitar a preguntar-li reiteradament si li havia de venir la regla. Sense testimonis ni proves, i conscient del qüestionament al qual es veuen sotmeses les dones quan expliquen fets similars, va decidir no denunciar. Van haver de passar vuit anys perquè acceptés i pronuncies la paraula tabú: violació.

És la història de Mireia Casado, una de les quatre dones que comparteixen el seu cas a *Jo sí que et crec*, un documental de Núria Vilà i Norma Nebot produït per

Fora de Quadre. Es va estrenar a *beteve* amb motiu del 25 de novembre, el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, i ara s'està projectant a equipaments d'arreu de Catalunya per arribar a tothom. El 28 de març es va projectar a l'Ateneu El Poblet de la Sagrada Família, de la mà de l'associació Hèlia Dones.

REVICIMITZACIÓ

L'origen del documental *Jo sí que et crec* té molt a veure amb la violació en grup a una jove que van perpetrar cinc homes durant les festes de Sant Fermí de Pamplona l'any 2016. Arran d'aquell cas, conegut com el cas de La Manada, i la polèmica resposta que hi va donar la justícia, la periodista Núria Vilà va començar a investigar a què s'han d'enfrontar les dones després de patir una agressió sexual, un camí que va des de la desprotecció fins a la culpa, passant per la desconfiança.

"Vaig veure que el de Pamplona no era un cas aïllat", assegura la creadora del documental, que també va constatar que el procés posterior a l'agressió sexual que han de viure les víctimes acaba empitjorant el trauma creat per la mateixa agressió. D'això, se'n diu revictimització, i en són responsables el sistema judicial i policial, però també el sistema sanitari, els mitjans de comunicació i la societat en general.

Un dels problemes és que els pocs recursos que hi ha per a les dones que han patit violència sexual, com la unitat especialitzada de l'Hospital Clínic, no són prou coneguts i molts cops les víctimes no saben a on acudir. "Quan van a la comissaria o al CAP, depenen de l'atzar, estan a mercè de quin professional les atengui i, si se senten rebutjades, és molt probable que ja no continuïn amb el procediment", ex-

plica Vilà, que lamenta que no hi hagi "especialització". Tampoc és prou conegut el protocol que cal seguir en patir una agressió sexual, que diu, per exemple, que és important no dutxar-se per no eliminar proves.

"Quan hi ha un robatori o un assassinat, la policia és qui fa la feina; en canvi, quan et violen, has de ser tu qui aporti les proves, els testimonis... La sensació és que la feina l'has de fer tu", lamenta Mireia Casado. "Em vaig sentir totalment desamparada", afegeix, mentre recorda com la culpa va ser el sentiment que la va acompanyar des del principi i reconeix que no va tenir "els recursos, el temps ni l'energia per denunciar" la violació que havia patit. Per acabar-ho d'adobar, la decisió de no denunciar també s'acaba utilitzant moltes vegades contra les víctimes, que s'han de sentir a dir que, si el seu violador reincideix, serà culpa d'elles.

UN NOU RECURS EL 2024

En aquest context, és especialment important l'anunci que ha fet recentment l'Ajuntament de Barcelona: ha aprovat la compra d'un local a l'Eixample per atendre casos de violència sexual. Serà una unitat especialitzada del Servei d'Atenció, Recuperació i Acollida (SARA), que atén casos de violència masclista en general, i entrarà en funcionament el 2024.

La directora de la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere, Remei Saez, celebra aquesta novetat i subratlla la necessitat i la urgència de comptar amb nous recursos públics per a les víctimes de violència masclista, perquè els que existeixen estan "saturats" i hi ha "moltes dones en llistes d'espera". També veu amb bons ulls que s'ofereixi un tractament específic per als diferents tipus de violències i les conseqüències que provoquen. En la mateixa línia, Casado valora molt positivament l'anunci de l'Ajuntament i desitja que arribi a totes les dones que malauradament ho necessitin, com ella ho hauria necessitat.

Com que no va comptar amb el suport adequat després de l'agressió sexual, la seva recuperació va ser més lenta i va venir per altres vies. Ella és actriu i fa sis anys va crear la companyia La Melancòmica amb dues actrius més. A l'obra *ELLES #cosasdechicas* denuncien la violència masclista des de la sàtira i la crítica i, en un moment de la funció, llegeixen un titular que diu que una de cada tres dones ha patit una agressió sexual. Aleshores, ella aixeca la mà. Confessa que, tot i que al principi, quan ho havia de fer, "tremolava", ara se sent "acompanyada i empoderada". "Cada cop que ho faig m'allibero del meu agressor. Ell perd tota la força que ha tingut aquests anys. Ja no va d'ell, va de mi", conclou.

AQUEST NADAL, MÉS QUE MAI

LA MÀGIA LA POSES TU

PERQUÈ LA TEVA IL·LUSIÓ
POT FER REALITAT PROJECTES
FASCINANTS.

UNEIX-TE A LA FUNDACIÓ
VICENTE FERRER.

900 111 300

fundacionvicenteferrer.org

Antoni Gual, El Mago Pao

Ja hi ha quatre milions de persones que han marxat d'Ucraïna, i moltes ho han fet per la frontera amb Polònia. Foto: Càritas

La convocatòria és el dia 9 de març a dos quarts de quatre de la tarda, hora ucraïnesa. La conferència es fa via *online* i hi intervenen alguns dels alcaldes de les ciutats més afectades per la guerra d'Ucraïna. Hi ha presents mitjans de tot el món: la televisió romanesa, diaris estatunidencs i escandinaus, ràdios de Bòsnia... I el *Línia*.

Comença parlant el ministre pel desenvolupament de les comunitats i el territori d'Ucraïna, Oleksiy Chernyshov. Porta una camisa de color blau clar. Ni corbata ni americana. A les guerres no es porten corbates ni americanes. Després parlen els alcaldes. Durant dues hores no hi ha ni un sol somriure. És el que té la guerra.

“Necessitem medicines i armes, la situació és límit”, diu el vicecalde de Mariúpol, Serhiy Orlov. Ell també va vestit sense elegàncies. Porta un jersei verd fosc, la peça de roba de moda al país des que Volodímir Zelenski, el president d'Ucraïna, l'ha convertit en un símbol de la resistència. “Necessitem mitjans de transport segurs per evacuar els nostres veïns”, explica Orlov. Tota la conferència és un crit desesperat. Els alcaldes volen que la comunitat internacional es posicioni al seu costat, i per això han convocat la premsa. Des de Kherson, Chernihiv, Trostianets o Vasylkiv parlen per a tot al món. Gràcies a internet.

Més de tres setmanes després d'aquesta conferència, Mariúpol ha estat assetjada per l'exèrcit rus. Els carrers són runes. Segons la *BBC*, hi ha 400.000 persones atrapades i més de 2.400 homes, dones, nens i nenes morts que han fet necessari obrir dues fosses comunes. Els cadàvers es congelen en una ciutat que registra temperatures de cinc graus sota zero a les nits i que fa dies que no té ni electricitat, ni gas ni aigua. Quan escrivim aquestes línies, la gana i les infeccions s'estenen pels hospitals i pels refugis. Les demandes del vicecalde Orlov no s'han materialitzat. S'ha imposat la guerra.

Els polítics locals que van participar en la conferència del passat 9 de març, que duia per títol *Resposta a la violència russa: perspectives de les comunitats territorials més danyades d'Ucraïna*, són desconeguts a fora del país. Alguns potser moriran en aquesta guerra. O potser no. És probable que els noms d'Ihor Kolykhaev, Vladyslav Atroshenko, Serhiy Sukhomlyn, Ihor Terekhov, Yuriy Bova, Veniamin Sitov, Oleksandr Lysenko, Nataliya Balasynovych i Serhiy Orlov no siguin ni una nota al peu de pàgina de la història. De la gran història. Quedaran ocults sota l'ombra de figures com Putin, Zelenski o Biden.

Amb tot, el món local, sigui a Ucraïna o a casa nostra, és el primer afectat pels conflictes. La ciutadania a peu de carrer organitzant-se o els alcaldes i les alcaldesses demanant ajuda noten primer que ningú els bel·licismes. Els estratèges pensen les gu-

El món local, la primera trinxera

La resposta solidària a la metròpoli davant la guerra d'Ucraïna, a diferència d'altres conflictes internacionals, s'ha organitzat de manera espontània i desendreçada. La ciutadania a peu de carrer n'ha estat la impulsora i més tard els ajuntaments han recollit el testimoni i han ordenat l'ajuda humanitària.

eres als despatxos lluminosos de l'alta política vestits amb corbata i americana, però és la ciutadania la que viu sota les bombes.

GUERRA I CIUTADANIA

Lluny de Mariúpol, a la regió metropolitana de Barcelona, ja des de l'inici de la guerra, el 24 de febrer, el món local es va fer sentir amb força. “El conflicte ens va agafar per sorpresa, però ràpidament vam organitzar un punt de recollida de material en una botiga

d'ordinadors”, explica Joan Cerezo, d'Esplugues de Llobregat. Ell presideix l'Associació Cultural Taras Shevchenko, un grup d'amics d'Ucraïna. “En una setmana vam poder carregar 5 o 6 furgonetes amb ajuda, que van anar a la paròquia de Santa Mònica, a Barcelona, i d'allà cap a Polònia”, afegeix. Aquella infraestructura va quedar ràpidament desbordada. “Recordo persones que feien compres de 70 euros al Condis que hi havent de la botiga i ens ho portaven

tot al magatzem”, detalla. “La farmàcia que hi ha al costat, veient la demanda, va crear lots de medicaments dissenyats per enviar a Ucraïna”, relata per afegir que “mai havia vist tanta solidaritat”.

Altres municipis de la metròpoli també van viure situacions semblants. A Vilassar de Dalt, la Maria Àngels, de la Plataforma Ajuda a Ucraïna, remarca que el mateix dia que va començar la guerra es va organitzar una manifestació davant de l'Ajuntament.

“Després vam estar vuit dies recollint material i vam carregar dues ambulàncies i dues furgonetes que han anat cap a la frontera amb Polònia”, explica. A més, a Vilassar es va fer una arrossada, una caminada i una tarda d'activitats per recollir fons, i actualment la localitat ja ha acollit més de 25 famílies ucraïneses.

Els primers dies de la guerra, la resposta humanitària va ser espontània. “Com en altres ocasions, al principi la gent va actu-

Publicat
el 4 d'abril
del 2022

Un viatge a la frontera

● El cotxe deixava enrere Polònia. La dona gran fugia de la guerra amb en Marc (nom fictici), un veí de Sant Andreu de la Barca que, amb cinc persones i cinc cotxes més, va decidir marxar cap a Ucraïna quan el conflicte despuntava. La dona gran es va passar hores mirant pel retrovisor. No girava el cap. Només veia l'indret que abandonava per un minúscul rectangle de vidre. Mirava aquella postal reflectida quan eren a centenars de kilòmetres d'Ucraïna. Fins i tot a milers de kilòmetres. Què mirava? Potser al cel encara hi reconeixia algun color

tes preguntes i van apuntar-se les nostres dades per estar segurs que no érem traficants d'éssers humans", recorda el santandreuenc. Finalment, van recollir una noia i la seva filla de tres anys i, per telèfon, van acordar passar a buscar una altra noia per Cracòvia en el viatge de tornada.

De Medyka van anar al camp de refugiats que hi ha just a la frontera. En Marc explica que allò era un caos: "Tot i que la gent estava ben tractada, recordo homes i dones grans caminant amunt i avall sense direcció durant hores". D'allà van anar a la ciu-

Una comitiva de sis veïns del Baix Llobregat va anar en cotxe fins a la frontera amb Ucraïna per ajudar persones refugiades a viatjar cap a l'Estat espanyol

del seu país, ara en runes. Potser no mirava res i el seu cap era a Ucraïna.

En Marc es va quedar en xoc per aquella imatge. En una crisi com la dels refugiats, hi ha moltes escenes que se't claven. Ho diu setmanes després d'haver tornat a casa. Setmanes després d'haver portat 17 persones d'Ucraïna a l'Estat espanyol.

La comitiva va sortir de casa el 3 de març. "Abans d'arribar a la ciutat polonesa de Medyka vam viatjar durant dos dies", relata en Marc. Ja abans havien contactat amb sis refugiats. Malgrat això, quan van arribar al poliesportiu de la ciutat propera a la frontera, aquell grup de persones no hi era. "Els militars ens van fer mol-

tat de Przemysl. "Hi ha un antic centre comercial abandonat que s'ha habilitat per a refugiats", detalla. Va ser aquí on van conèixer una família de 17 membres que volia anar a Càceres. "Després de parlar durant hores, van acabar confiant en nosaltres. Tres integrants de la família van fer el viatge en avió i la resta amb nosaltres", explica en Marc per afegir que quan va marxar d'aquell lloc no va poder "mirar enrere perquè era massa dur".

Començava el viatge de tornada. Fugien del terror. Però la guerra no hi entén de distàncies, i a la frontera amb França una de les noies va rebre una trucada. Havien bombardejat casa seva. La guerra sempre et persegueix.

ar de manera desordenada i desendregada", considera el sociòleg Xavier Godàs. "Encara que sembli una obvietat, el món local té una característica molt bàsica: tothom viu en un municipi. No pots no tenir un municipi, i per això és el lloc d'actuació primari", reflexiona. És per aquest motiu que la resposta primerenca va vehicular-se a peu de carrer. De manera desordenada, certament. Un fet que va fer reaccionar l'organització que agrupa entitats per la justícia social, Lafede, que va demanar que, si era possible, es fessin aportacions econòmiques al Fons Català de Cooperació al Desenvolupament en lloc de donacions de roba o menjar.

GUERRA I AJUNTAMENTS

Allò que va començar a gestar-se amb la ciutadania no podia passar desapercebut als ulls dels ajuntaments. La pressió social va fer que reaccionessin.

Volodymyr Fediuk, president de l'Associació d'Ucraïnesos de l'Hospitalet de Llobregat, explica que els primers dies de la guerra la seva organització es va reunir amb l'alcaldesa Núria Marín. "Estem molt contents de la resposta que va tenir", diu. La batalla els va aconseguir dues fur-

gonetes per portar ajuda humanitària. "Les autoritats són les que tenen els recursos", afirma Fediuk. També ho expressa així Godàs quan assenyala que "la solidaritat va molt a les palpantes", i aquells dies van ser els ajuntaments els que van ordenar-la.

En aquest sentit, Victòria Planas, responsable de l'Àrea d'Ajuda Humanitària del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, explica que avui dia ja hi ha 50 ajuntaments que fan aportacions econòmiques a l'organisme per fer front al desastre humanitari de la guerra. Un desastre que es tradueix en quatre milions de refugiats i que és encara més palpable a les ciutats ucraïneses. "Mariúpol és la Guernica moderna", diu Fediuk.

GUERRA I SILENCI

Si ara la ciutadania veu els ajuntaments positivament, no es pot dir el mateix de la política d'altres nivells. "Estem molt enfadats amb els polítics espanyols, perquè podrien haver fet molt més del que han fet", critica Cerezo.

Sorprenentment, aquesta guerra ha generat un debat polític com poques guerres havien suscitat fins ara, i això també ha condicionat la mena de solidari-

"Recordo persones que feien compres de 70 euros al Condis que hi ha davant de la botiga i ens ho portaven tot al magatzem"

Ja hi ha 50 ajuntaments que fan aportacions econòmiques al Fons Català de Cooperació al Desenvolupament per fer front al desastre humanitari de la guerra

tat que s'ha apreciat en els primers compassos del conflicte. "Les entitats i les organitzacions que s'han mobilitzat en anteriors guerres estan una mica aturades i van tard", considera Godàs. "Ja no encarrilen la solidaritat o la protesta, i això ha produït que les energies individuals sorgissin de manera desendregada", descriu. El cert és que les diferències respecte d'altres conflictes, com ara la guerra d'Iraq, són notables. En aquell cas, les organitzacions sindicals, entre altres, van portar la veu cantant. "Crec que això té a veure amb les guerres postsoviètiques, que ens agafen a contrapeu, i les posicions costen més de concretar", valora el sociòleg.

SOLIDARITAT (I RACISME?)

Però fins i tot en les històries que mostren la bondat humana també hi ha una cara fosca. "En certa manera, aquest esclat de solidaritat té un principi de xenofòbia", afirma Planas. Si comparem com ha reaccionat la ciutadania ara i com ho ha fet en altres guerres, les diferències són abismals. Planas es fa una pregunta que hauria de fer-nos reflexionar: "Per què ara actuem diferent que amb la guerra de Síria, on també hi va haver milions de desplaçats i hi va

intervenir Rússia?". La protecció va per colors de pell. Si no, no es pot entendre per què avui dia, segons l'ACNUR, hi ha 250.000 persones -de les quals 70.000 són afganeses que fugen del terror talibà- varades als Balcans. Tampoc es pot entendre que hi hagi cooperants acusats de tràfic d'éssers humans per haver intentat portar a Europa els desplaçats per la guerra de Turquia. Planas torna a preguntar: "Per què no s'ha alçat la veu en el conflicte del Donbass, en què Ucraïna bombardejava la societat civil? Les guerres són molt complicades, i per parlar abans cal pensar".

Si bé tot això és cert, tal com la mateixa Planas i també Godàs reconeixen, cal invocar els drets humans en qualsevol dels casos i no crear disputes entre refugiats. "Em sembla una mala estratègia la comparació: pot acabar minimitzant el problema d'Ucraïna", afirma el sociòleg. "No podem respondre el racisme institucional amb passotisme organitzatiu. Els ucraïnesos no en tenen la culpa", sentència.

Un reportatge
d'Albert
Alexandre

“Totes les innovacions culturals neixen a la perifèria i als suburbis”

Nando Cruz

Periodista musical

Albert Alexandre

Fotografia: J. Chichelnitzky

Nando Cruz és un periodista musical diferent. Sempre crític, s'ha encarregat d'analitzar la vida cultural que hi ha més enllà dels grans esdeveniments, dels suplementos dels diaris i de la televisió. Aquella que es viu als barris i amb moltes llengües.

Quina música escoltava Nando Cruz quan era un nen i un adolescent?

La música que posava la meua mare a casa: Perales i Julio Iglesias. A poc a poc em vaig anar interessant per la música que sonava a la ràdio i pel que em passaven els amics de classe... Va ser a finals dels vuitanta quan vaig començar a escoltar rock alternatiu o indie. Després, quan vaig començar a fer crítica musical a *El Periódico*, el 1995, anava a tota mena de concerts: bossa nova, hip-hop... I encara hi va haver un moment en què em vaig obrir a més músiques: quan vaig començar a fer el recull de reportatges *Otros escenarios posibles*. Vaig prendre la decisió de deixar d'escriure per al meu gust personal i fer-ho sobre el que la gent consumeix.

Per què et vas dedicar al periodisme musical?

A sisè de Primària jo sabia que volia ser periodista de guerra. Evidentment, no vaig anar ni a Andorra [riu]. En un inici volia escriure sobre cinema, fins que vaig anar a un concert d'El Último de la Fila a les Festes de la Mercè de Barcelona, el 1988. Aquell dia vaig veure que allò era el que m'interessava. No tant els discs, sinó la música en viu.

Tu ets molt crític amb el sector del periodisme musical...

Al principi escrivia al *Popular 1* i allà vaig aprendre el pitjor del gremi: fer articles marcats per la influència de les discogràfiques. Després vaig estar a *Rockdelux*, on es treballava amb més distància respecte de la indústria, però amb altres tics nocius. Tot el que critico ho he comès jo, però quan portes 20 anys en un ofici, alguna cosa aprens.

I ara el tipus de periodisme que fas és una excepció.

Dir-ho així seria posar-me unes medalles que no em pertocuen. Quan vaig començar, et podies guanyar la vida, sobretot, si treballaves en un diari. Ara mateix, el periodisme musical és tan precari que intentar trencar certes inèrcies et pot fer

desaparèixer. El problema del periodisme musical és que sovint tots estem als mateixos llocs escrivint sobre els mateixos esdeveniments.

En un moment que, com dius, el periodisme musical està tan malament, estem vivint una explosió de l'escena urbana a l'àrea metropolitana. S'està explicant?

Hi ha músiques de gent de vint anys i periodistes de quaranta anys. Aquests 20 anys de diferència són crucials perquè bona part del periodisme no estigui entenen com caldria aquestes explosions musicals. No vol dir que no s'escrigui sobre Bad Gyal o Morad, només faltaria, però el seguiment d'aquesta escena no és el mateix que es feia de l'indie dels noranta, quan l'edat de músics i periodistes coincidia.

Com ha nascut aquesta escena urbana?

Les tecnologies han facilitat la velocitat amb què la música viatja. Amb un mòbil, que és una cosa que tenen tots els joves, pots gravar una idea de cançó, pots trobar una base, fer-te un vídeo, penjar-lo, recuperar els diners que genera, tens la teua discogràfica... També és important el tema de les migracions. Qualsevol ciutat de l'Estat té avui dia una

diversitat demogràfica que no existia l'any 80, quan hi havia un 1% d'estrangers. Ara hi ha un 30% de persones no nascudes a Espanya o a Barcelona. Això fa que joves amb famílies provinents de Colòmbia, Mèxic, el Pakistan o Algèria estiguin convivint a la mateixa classe amb una banda sonora de fons comuna a la qual aporten les espècies sonores de la seva tradició. Aquestes músiques són l'idioma comú d'una generació de 15 a 25 anys. Passes per la porta d'una escola i hi ha xavals cantant *Pepas* de Farruko. On ho han sentit? És omnipresent gràcies a les noves tecnologies.

Morad o Beny Jr. són de l'Hospitalet, Santa Salut de Sabadell... Quin pes hi té la perifèria?

Que aquestes músiques neixin a la perifèria és el més normal del món. Totes les innovacions culturals i les músiques populars sorgeixen als suburbis i als entorns marginals. Indrets on els joves se senten exclosos i senten que les músiques majoritàries no els representen. Diuen: "Vosaltres sou més grans, teniu una posició social més establerta i no ens representeu". És aquí on es creen les músiques que canviaran el panorama musical de la ciutat. El hip-hop neix als suburbis,

com la rumba quinquí, el dancehall, el rock, el trap, el reggaeton... És normal que neixin aquí, perquè al centre hi viu la gent benestant que està contenta amb la música dominant. És a la perifèria on es fa una música més accelerada, més grollera i més directa que després arriba als espais centrals de la cultura. S'acostuma a mirar aquestes músiques com expressions culturals de classe baixa, massa simples. Però tard o d'hora s'acabaran convertint en músiques hegemòniques.

Ens ha de preocupar que la secció cultural de TV3 estigui plena d'artistes com Joan Dausà, Els Amics de les Arts o Manel i altres com el Morad hi surtin molt menys?

Hi ha un tap generacional, però també hi ha un tap de classe social. Només cal mirar la composició de la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals o els caps i els equips dels programes. Estem parlant de gent de classe mitjana que viu en una realitat totalment allunyada d'aquestes perifèries, i *flipa* amb músiques còmodes. Hi ha un tercer tap que és el tap de raça. Quants periodistes de famílies colombianes, magrebines o subsaharianes hi ha a TV3? Als mitjans de ▶

“Els macrofestivals ens aboquen a un consum de música angoixant”

◀ comunicació estan infrarepresentats. El periodisme és el reflex d'una estructura mental i cultural: un periodista de 40 anys, de classe mitjana i amb vuit cognoms catalans o castellans. Això en empreses públiques és un drama, perquè TV3 està pagada per tota la gent que viu a Catalunya. Hi ha gent que mai la posarà perquè està farta de no veure's-hi reflectida. Passa en la informació política, en la informació cultural, en els anuncis... Per què no es parla d'un concert de pakistanesos i sí que es parla del nou videoclip del traper català que s'intenta impulsar com a “paio autèntic” i resulta que, en realitat, no el veu ningú?

En canvi, hi ha artistes que tenen moltes més visites a les xarxes i no apareixen a la televisió...

Sí! Fa uns dies va actuar Maka al Sant Jordi Club. Hi havia 4.500 persones. TV3 considera que no hi ha d'anar. En canvi, una setmana després James Blunt inaugura el festival de Pedralbes amb menys persones i es creu que és indiscutible parlar d'aquest concert. Per què? Per què és James Blunt? El festival de Pedralbes? Per què la gent que hi va és *guai*? Hi ha un biaix ricista, classista i d'edat.

Totes aquestes idees et van fer crear *Otros escenarios posibles*?

M'agradaria dir que sí, però no va ser així. Volia escriure sobre altres llocs on es feia música. No eren tant els grups sinó els llocs. Pensava en sales o bars que no sortien al diari, com la Upload. Però buscant aquests llocs vaig descobrir altres indrets com cases ocupades, esglésies, parcs... Vaig obrir la mirada i vaig trobar concerts com el d'una comunitat llatinoamericana que porta a Barcelona un grup peruà de cumbia a una discoteca a les quatre de la matinada. És més cansat, però el que et trobes és espectacular. Així vaig descobrir altres músiques o altres maneres d'organitzar-se... Una altra ciutat que, per la meua ignorància, m'era desconeguda. Una ciutat on un home que té una ferreteria al carrer de Sants i que és pakistanès és capaç d'organitzar un concert en un auditori de Cornellà portant-hi un artista del seu país. Per què no s'ha de fer la crònica d'aquest concert? Tenia molta llibertat. Ja no havia d'anar a l'Apolo o al Sidecar. Deia: “Me'n vaig a un polígon de Cerdanyola a veure *flamencotón*, a un club de *sado* a veure un concert o a un parc on uns xavals rapegen. Quan hi arribava em podien dir: “Què és *El Periódico*?”. Són agents culturals que mai han tingut contacte amb la premsa perquè no els han fet ni cas, i quan veuen un periodista es posen en guàrdia o estan molt agraïts.

I aleshores vas decidir crear una exposició amb aquest material?

El desembre del 2020, *El Periódico* va tancar la secció per un tema pressupostari. Vaig fer una xerrada per tancar el projecte a l'Ateneu Popular de Nou Barris. Quan la gent veia els vídeos que jo havia gravat amb el mòbil en aquells concerts quedava al·lucinat. Em preguntava si allò era Barcelona. Vaig creure que calia donar més vida a aquell material i ara l'hem portat als centres cívics en format d'exposició.

Abans parlaves de l'Apolo o del Sidecar. Han de patir amb la presència dels macrofestivals?

Fa 25 anys, en aquest país no hi havia macrofestivals. Hi havia el Doctor Music o el Benicàssim, i eren esdeveniments excepcionals. Al cap de 10 anys eren una cosa assimilada i 20 anys després estem en un moment en què semblen imparables. El circuit de festivals ha crescut d'una manera tan salvatge que la capacitat de les sales d'acollir concerts es va reduint. Abans la temporada d'estiu dels festivals era de juliol a agost: el moment fluix de les sales de concerts, perquè la gent volia escoltar música al carrer. Però

“El Primavera Sound està desbordat i vol ser més gran que Barcelona”

ara la temporada dels festivals va de maig a octubre. Són sis mesos en què les sales de concerts no poden contractar artistes internacionals perquè els festivals paguen molt més. Hi ha generacions que assumeixen que escoltar música en viu és anar a festivals. De totes maneres, això no vol dir que a Barcelona les sales de concerts desapareguin, perquè molts macrofestivals programen una música molt concreta i hi ha molts tipus de música.

I al públic l'ha de preocupar la concentració de macrofestivals?

Jo crec que sí, perquè ens aboca a un consum de música absolutament angoixant i insatisfactori. Quan tu compres una entrada per a un festival ho fas perquè t'han dit que hi toquen The Strokes, The Jesus and Mary Chain, Bad Gyal, Massive Attack, M.I.A. i Tame Impala. Quan arriba el dia del festival, resulta que dos grups toquen a la mateixa hora, que un altre toca mitja hora després a un escenari que està a 20 minuts d'on

ets tu i hi arribaràs tard, que un altre toca a les quatre de la matinada i potser l'endemà *curses*... Quan arriba el moment de la veritat no els pots veure tots, perquè un festival és una experiència totalment esgotadora i desbordant que en alguns casos t'obliga a veure els concerts a una distància brutal, a través d'una pantalla, fent cues per a tot...

Si és així, per què tanta gent va als festivals?

La gent s'emociona amb la idea del festival, no amb el festival en si. El model és ajuntar el màxim de gent i el màxim de fer caixa en el mínim de temps possible. Concentrar tot el consum musical que abans podies assumir en un any, en tres dies. És com si, ara mateix, et possessin tots els teus plats preferits en una taula i et diguessin que te'ls has de menjar en tres dies. O t'ho menges tot o mai més ho podràs tastar. És una manera bastant incòmoda de gaudir de la música. Anem estressats per la vida i, quan arriba el festival, que hauria de ser el moment de destensar-se, aquella angoixa es manté. Una angoixa vinculada a l'oci, no a la feina. És una manera malaltissa d'oferir música.

A més, t'he sentit dir que els concerts en festivals acostumen a ser descafeïnats...

És clar! Hi ha artistes importants que poden portar-hi el seu *show* complet d'hora i mitja, però la immensa majoria hi fa concerts de 45 minuts. Jo porto 30 anys veient música en viu i recordo perfectament concerts que m'han marcat en sales, però he vist grups importants en festivals i no sé ni quan ni on va ser.

Ja per acabar, com veus la polèmica que hi ha hagut amb el Primavera Sound?

El tema de la mida és molt important. Els macrofestivals dins d'una metròpoli són una cosa insòlita. A Barcelona n'hi ha tres i dos d'ells, el Sónar i el Primavera Sound, són dels més rellevants del planeta. El Cruïlla és menor, però està pujant de nivell. El problema és quan els festivals tenen una mida tan descomunal que deixen de ser espais de trobada. Hi ha festivals que han decidit no créixer més, com el Sónar, i altres que encara no saben fins a on volen arribar. El Primavera no ha fet aquesta reflexió, està desbordat i vol ser més gran que la ciutat. Ara ocupa espais que no pertanyen al Fòrum i pretenia tenir dos caps de setmana. A mi em sembla bé que l'Ajuntament s'hagi plantat. Crec que els festivals estan molt bé, però han de conviure amb l'entorn i ser una experiència mínimament satisfactoria que no bloquegi la ciutat. ■

La segona vida més esperada

» El consistori ha acordat amb els quioscos tradicionals l'ampliació del seu catàleg de productes i serveis
 » El sector aplaudeix la mesura perquè suposa un pas per sobreviure després d'aguantar diverses crisis

Alba Losada
BARCELONA

Margarita Céspedes fa 22 anys que està al capdavant del quiosc de la plaça del Mercat del Clot. No ha tingut les coses fàcils en un sector que l'obliga a aixecar la persiana del negoci cada dia de la setmana i que fa molts anys que està en crisi. Res d'això, però, li treu ara el bon humor. Torna als clients les salutacions afectuoses que li fan i dona laminadures als gossos que passen per l'establiment. "El millor d'aquesta feina és el tracte amb la gent", diu.

Una de les raons que alimenten els ànims de Céspedes, que també és presidenta de l'Associació de Professionals de Venedors de Premsa de Barcelona i Província, és l'acord al qual el seu sector va arribar el passat mes de juliol amb l'Ajuntament per ampliar el seu catàleg de productes i serveis. Es va establir, entre altres, que entre el que queda de 2022 i el 2023 també podran tenir guixetes de distribució de paqueteria, punts de recàrrega de bateries elèctriques i instal·lar caixers automàtics i antenes de la xarxa 5G, entre altres. Tal com van dir des de l'Ajuntament després de l'acord, l'objectiu d'aquests canvis és "protegir els quioscos davant la crisi de la premsa escrita, les conseqüències de la pandèmia i la crisi global".

Aquestes mesures, però, han trigat força a arribar. Segons assenyala Céspedes, l'Associació de Professionals de Venedors de Premsa les demanava des de fa quatre anys amb la finalitat, simplement, de blindar al màxim possible la seva supervivència. "Ens ajudaran molt, ja que sense elles els quioscos hauríem mort en cinc anys", assegura.

Publicat el 13 de setembre del 2022

Els quioscos podran vendre cafè, acollir guixetes de distribució de mercaderies i instal·lar caixers automàtics, entre altres. Foto: Línia

LA CRISI

Aquesta quiosquera explica que els orígens de la crisi, que s'ha fet més que evident en la darrera dècada, es remunten al 2008, amb l'esclat de la crisi financera i l'auge de la premsa digital. L'arribada de la pandèmia, afegeix, va empitjorar encara més la situació. Després, la guerra d'Ucraïna i la inflació que va començar fa uns mesos a amenaçar l'estabilitat econòmica d'Europa van acabar d'enfonsar-ho tot. "Ara han baixat encara més les vendes perquè la gent té por i no vol gastar", alerta. "Un diumenge ara és com un dia qualsevol d'entre setmana", afegeix.

Aquest progressiu deteriorament el corrobora un altre treballador del sector, Jaume Borràs, que fa 35 anys que porta el quiosc que hi ha als peus de l'Arc de Triomf. Tot i això, admet que ell ha anat aguantant perquè no té al-

tres treballadors i està en una bona ubicació. En canvi, indica, els que estaven en zones que no són de pas ni d'estada per als vianants, com la Gran Via, són "els primers que van tancar". "Més d'un establiment se salvarà amb les noves mesures", pronostica.

Tornant a l'acord, és important que l'ampliació del catàleg de productes també contempla que els quioscos podran vendre cafè i menjar envasat. Per als dos quiosquers, però, això no suposarà un augment en la facturació, ja que tenen al seu voltant bars que ofereixen aquest servei. Com a molt, diu Céspedes, ajudarà els que estan a les zones més turístiques. És per això, recalca, que els nous quioscos que han sorgit en els darrers anys, com News&Coffee o Good News, on s'ha venut des del començament cafè, premsa generalista i revis-

tes alternatives, no suposen per a ells una competència real.

L'ALTRE MODEL

El fet que News&Coffee i Good News hagin, per exemple, venut cafè quan no estava permès, va fer que l'Ajuntament els obrís fa temps expedients informatius demanant que s'ajustessin al plec de la concessió. "Encara estan en curs i està pendent veure si s'arxivaran o acabaran amb sanció", afegeixen des del consistori. Per part seva, però, un dels fundadors de News&Coffee, Pablo Pardo, assegura que a ells no se'ls ha posat cap sanció, però "a altres empreses sí".

Més enllà d'aquest fet, Pardo destaca que el primer quiosc del nou model que va aparèixer a la ciutat va ser de la seva empresa. Va ser el desembre del 2019 al passeig de Sant Joan amb Ausiàs

March. Allò només va ser el principi. En tot aquest temps, afirma, s'ha anat expandint a la plaça de la Vila de Gràcia i a les avingudes Diagonal i Paral·lel. També ha trobat lloc a Madrid, València i, fins i tot, a França. El seu objectiu? Tal com assegura Pardo, adaptar el sector als temps actuals. "Som els quioscos del futur. Els tradicionals continuen oberts perquè la gent que hi treballa necessita la jubilació, però no perquè siguin sostenibles", indica.

Aquestes paraules es veuen reflectides en el que, fa uns anys, va impulsar Pardo a muntar el primer de tots aquests negocis: veure com el quiosc del passeig de Sant Joan feia temps que estava tancat i ningú li donava una nova vida. Al final li va donar ell sense saber si el seu destí seria millor que els seus predecessors o no més seria temporal.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

la Barcelona desconeguda

La Casa
dels **Barris**

espai línia

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

Entrada lliure

9:00h a 20:00h de dilluns a dijous
9:00h a 14:00h els divendres

 UNHCR
ACNUR
La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

DONA ARA A

ayudaucrania.com
Bizum – Codi: 01151
ES86 2100 2262 1802 0040 3932

Trobar pis si et dius Siham

» Un estudi de l'Ajuntament diu que el 86% de les immobiliàries discriminen llogaters pel seu origen
 » Fatima, marroquina i veïna de Barcelona: "Quan s'assabenten que soc del Marroc, diuen que no"

Anna Utiel
BARCELONA

"Tot va bé fins que em pregunten el nom: aleshores es fan enrere". Es diu Siham i parla de la seva experiència intentant llogar un pis a Barcelona. Està convençuda que el fet de ser del Marroc li ha tancat moltes portes a l'hora de trobar un lloc on viure amb el seu marit i els seus tres fills menors.

Lluny de ser un cas aïllat, aquesta discriminació és el pa de cada dia per a moltes persones d'origen estranger. I no ho diu només la Siham, sinó que ho demostra un estudi de l'Ajuntament que conclou que "el 62% dels agents immobiliaris accepten la discriminació per origen ètnic en el lloguer d'habitatges". Aquest treball de recerca, batejat amb el nom de *Discriminació a la carta*, parteix de 350 trucades a diferents immobiliàries de la ciutat en nom d'una propietat inventada que vol llogar el seu pis i que demana excloure "les persones immigrants" del procés de selecció.

De totes les agències incloses a l'estudi, només un 10% es nega a acceptar la petició racista del propietari fictici i un 4% es limita a no donar-li resposta. La majoria (el 62%) accepta aquesta demanda i l'aplica, deixant fora directament els candidats immigrants, mentre que una quarta part (el 24%) la "facilita", és a dir, ofereix informació dels candidats al propietari per tal que ell mateix pugui aplicar la discriminació que consideri.

"UNA PRÀCTICA A L'OMBRA"

En tots els casos, això sí, es tracta d'una "pràctica a l'ombra", tal com diu la investigació.

De les 350 immobiliàries incloses a l'estudi, només el 10% es van negar a excloure llogaters immigrants. Foto: Ajuntament

Els agents immobiliaris són conscients que no poden explicar aquesta discriminació en els anuncis dels pisos, però això no els impedeix tenir en compte les preferències racistes dels propietaris.

A l'hora de parlar amb possibles llogaters no ho diuen obertament, és clar, però molts cops ni tan sols s'esforcen a dissimular. La Siham recorda, per exemple, una vegada que va trucar a una agència per veure un pis, li van dir que sí i, en descobrir el seu nom àrab, van rectificar i li van dir que ja no estava disponible. La Fatima ha viscut aquest mateix racisme en primera persona, buscant habitació en un pis compartit: "Quan s'assabenten que soc marroquina, em diuen que no". Afegeix que el seu cunyat, que és pakistanès, també ha estat exclòs

molts cops per immobiliàries i propietaris, malgrat tenir feina, documentació i solvència econòmica per assumir un lloguer.

En aquest sentit, l'estudi recull declaracions d'agents immobiliaris que admeten rebutjar les visites de persones immigrants, després d'identificar-les —diuen— per l'aspecte, el nom, la manera de parlar o la documentació presentada. Reconeixen també que les enganyen, inventant-se que ja han trobat un altre llogater, i es justifiquen dient que això, la discriminació, és part de la seva feina.

IMMIGRANT NO, ESTRANGER SÍ

"A mi tampoc m'interessen els immigrants! Gent estrangera, europea, sí, clar, però immigrants, no". És un dels fragments d'una conversa telefònica amb un agent immobiliari que

inclou l'estudi, i que posa de manifest la distinció racista que s'estableix entre els conceptes *estranger* i *immigrant*.

En aquest experiment, la propietat fictícia demana excloure els "immigrants", sense concretar país d'origen, ètnia, religió o classe social, però els agents de seguida se'n fan una idea. D'aquesta manera, segons l'estudi, hi ha persones immigrants a les quals no consideren com a tal, i persones a les quals consideren immigrants sense ser-ho. Així, un anglès blanc que hagi vingut a viure i treballar a Barcelona serà un *estranger*, mentre que un català de pares senegalesos nascut a Barcelona serà un *immigrant*.

SANCIONS I RECURSOS

Discriminació a la carta és el segon estudi impulsat per l'Ajun-

tament per detectar aquesta pràctica en el sector immobiliari. El primer el va presentar l'any 2020, quan també va interposar la primera multa de l'Estat per aquest tipus de discriminació. Concretament, va sancionar amb 45.000 euros uns propietaris i una immobiliària per haver negat el lloguer a un noi marroquí pel fet de ser-ho.

El consistori assegura que l'objectiu d'aquests estudis és "situar i quantificar l'abast" d'aquest problema, per "poder treballar conjuntament amb agents i entitats" per erradicar-lo. Per això, ha fet arribar els resultats i les conclusions d'aquest treball al Col·legi d'Administradors de Propietats Immobiliàries i a la Cambra de la Propietat Urbana, i ha posat a la seva disposició els recursos que ofereix l'Oficina per la No Discriminació.

Publicat el
 31 de gener
 del 2022

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
 Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
 info@protectorabcn.es

L'atenció a domicili: un respir per a les famílies

Els SAD proporcionen cuidadors i cuidadores professionals que atenen les necessitats de les persones amb dependència. Foto cedida

► Qui cuida la persona cuidadora? Aquesta pregunta, que ens remet a la famosa paradoxa del barber que no es podia afeitar, és la que es plantegen centenars de persones que tenen cura dels seus familiars dependents arreu del país. Es tracta de gent que dedica bona part del seu temps a cuidar els pares o parents que necessiten la seva assistència. Sovint, a costa de reduir la jornada de treball o, fins i tot, renunciant-hi, per no parlar de la manca total de temps per fer encàrrecs del dia a dia o gaudir d'un moment de lleure i desconnexió.

Ajudar a compaginar la cura dels familiars amb la vida personal també és una de les prioritats d'Accent Social en els Serveis d'Atenció a Domicili (SAD) que gestiona. Accent Social és una entitat que vol millorar la qualitat de vida de les persones i innovar en favor del benestar de la gent gran. Els SAD proporcionen cuidadors i cuidadores professionals que atenen les necessitats de les persones amb dependència, cosa que contribueix a descarregar de feina les seves famílies. Aprofitant aquestes dates, hem conversat amb una professional i la família a la qual dona suport.

UNA HORA PER DESCONNECTAR

El Joan Rigola és un veí de Sabadell que té cura de la seva mare. És un cuidador no professional que dedica bona part del seu temps, juntament amb la seva germana, a assistir la senyora Carmen, que té força dificultats per caminar. Al matí la desperta, li dona una pastilla i l'ajuda a esmorzar i a arreglar-se. Seguidament, la sol acompanyar a caminar una estona i, més tard, ella lleix o mira la televisió. Cap al migdia hi arriba la Rosa Carrillo, treballadora familiar d'Accent Social al Servei d'Atenció Domiciliària, on desenvolupa la seva feina des de fa uns vuit anys. "Ella li dona el dinar, hi parla i ens ajuda a endreçar coses a casa", relata el Joan, el qual, segons la Rosa, "ho facilita tot".

Quan ella arriba, el Joan marxa una hora de casa. És en aquest moment, de fet, quan el Servei d'Atenció Domiciliària, que gestiona Accent Social, causa un dels seus efectes més desconeguts. "Aquesta estona li serveix per desconnectar i fer una mica d'esbarjo", assenyala la Rosa. El Joan, per la seva banda, ho corrobora. "Poder sortir un moment m'ajuda

a fer altres coses, a descarregar-me i a desconnectar", afirma. I és que possibilitar el descans del familiar que habitualment s'encarrega de la cura i atenció d'una persona amb dependència és un dels eixos del Servei d'Atenció Domiciliària. El principal, com posa de manifest la Rosa, és oferir una atenció personalitzada, propera i empàtica a les persones usuàries.

EMPATIA I PACIÈNCIA

En aquest sentit, la Rosa no només ajuda a dinar la senyora Carmen, sinó que també l'acompanya en moltes altres circumstàncies de la vida diària. Ho fa en aquest cas, però també amb més usuàries i usuaris del SAD. "Hi ha cops que, quan has de marxar, perceps que voldrien que et quedessis una estona més, tot i que saben que hi tornaràs aviat", reconeix la Rosa, que remarca que aquestes estones que passa amb les persones usuàries les ajuda a "sentir-se millor i recarregar les piles emocionals per a tot el dia".

Per tant, aquests serveis s'erigeixen en un ajut indispensable no només per a les persones usuàries, sinó també per als cuidadors no professionals, que solen ser els familiars més pro-

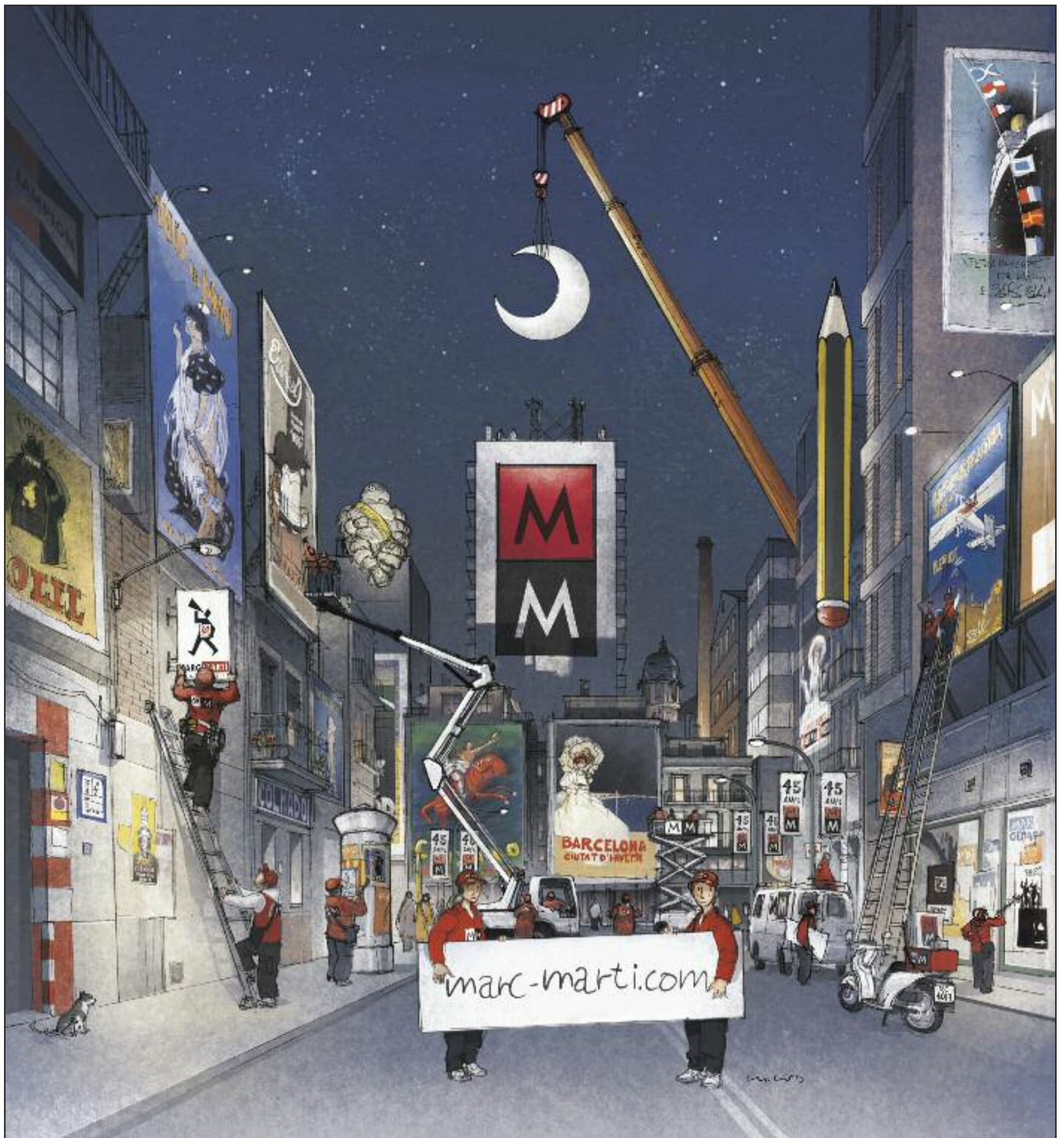

L'atenció és personalitzada, propera i empàtica. Foto cedida

pers. La Rosa, a més, recorda que el SAD atén moltes persones en situació de dependència, de qualsevol edat, no només gent gran. En el cas del Joan, a més, li dona un respir per fer altres tasques, personals i necessàries, del seu dia a dia.

Amb tot, ell considera que les cures a les persones dependents és un "repte social" del qual la ciutadania, sovint, "no n'és prou

conscient". De fet, la Rosa incideix en la necessitat de "saber adaptar-se i mostrar empatia" com a professional d'atenció a les persones. En aquest sentit, destaca que des d'Accent Social els imparteixen formacions continuades per ajudar les professionals pel que fa al seu benestar físic i emocional. "De vegades les circumstàncies que veus t'afecten, i cal saber-ho gestionar", conclou la Rosa.

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES